

Příběhy z Key Westu, aneb kdo běhá v ulicích, když venku zuří hurikán.

Po triatlonové sezóně, která obnášela několika měsíční závodní kolotoč, jsem si jel odpočinout za známými do Texasu. Provázel mě pocit uspokojení z vyhraného závodu českého poháru v Táboře a několik dalších dobrých výsledků. Měl jsem radost, že soustředění v JAR přineslo své ovoce.

Po třech týdnech odpočinku, na začátku listopadu, bylo mým záměrem začít se připravovat na nadcházející sezonu, dva tisíce čtyři. Druhý den po návratu mi pošťáčka přinesla doporučený dopis. Miloval jsem je - ta zvědavost, kdo mi píše, co posílá. Bylo to příjemné „vzrůšo“. Ještě než zaklapla vrátka za paní doručovatelkou, už mi oči běžely po prvních řádcích: Váš vzorek antidopingového testu v Táboře byl pozitivní. V tu chvíli se mi zhroutil celý svět. Nedochozelo mi, co se stalo, ale tušil jsem, že mám problém. O dva měsíce později fasuji definitivně distanc na dva roky a nálepkou dopingového hříšníka. Pocit bezmoci byl frustrující. Mojí šancí byl soudní spor, kde bych musel dokázat, že se mi zakázaná látka dostala do těla v doplňcích stravy, které jsem hojně užíval. *(Tehdy podobných případů jako ten můj bylo několik desítek. Pro většinu to znamenalo konec profesionálního sportu. Jeden odvážlivec, dodnes stále závodí na běžkách, šel do soudního sporu, který po několika letech úsilí vyhrál a vysoudil částečnou kompenzaci. Klobouk dolů. Nic méně spor trval přes dva roky, takže závodit dříve, než po skončení trestu nemohl. V těchto případech platí presumpce viny.)* Po zvážení svých možností, především s ohledem na finanční stránku případného sporu, jsem se rozhodl nechat danou věc plavat. Mojí vizí bylo doděláním státnic a odlet směrem Florida - užít si poprvé život bez pravidelného trénování. Chuť a síla dokazovat svoji nevinu byly pryč. Pozitivní, vedle mého nálezu, byla i selekce skutečných přátel, kterou kauza způsobila. Mimochodem, od té doby se děším každého doporučeného psaní.

V červnu, plný očekávání, jsem odletěl směrem Miami. Na pasové kontrole mám pocit, že na mě imigrační úředník vidí můj záměr pracovat na Floridě. Tuhle nepříjemnou kontrolu mám za sebou sice minimálně desetkrát, jenomže tentokrát, tam jedu opravdu za prací. Po minutě, která trvala snad tři sta vteřin, a nekonečném zírání do mého pasu, mě pouští dál na základě vysvětlení, že mám v úmyslu zde trénovat. Vyrážím směrem zastávka grayhoundu (*autobus*), který mě má odvést na Key West. Moji cílovou destinaci, kam jedu na doporučení známých.

První dny

Po příjezdu na mě čekala moje kamarádka z Plzně, která mi měla pomoci, se trochu rozkoukat. Po dvaceti minutách, které mi zabralo ubytování v hostelu, vyrazíme do hospody. Ve Sloppy Joe's objednala dvě piva a já se v tom čtyřiceti stupňovém vedru těšil na jedno chlazené. Chuť mě přešla ihned po tom, co jsem za něj zaplatil šest dolarů. Stálo sice čtyři, ale když Ivka dala dva dolary dýško, moje machr ego přetlačilo šetřilka v hlavě, který by bez výčitek svědomí zaplatil cenu bez dýška. Přeci jen šest babek za jedno pivo, když máte v kapse dvě stovky na všechno, považuji za zbytečný luxus.

Během dvou dnů mi známý (*Thajec z Kanady*) z hostelu sehnal moji první práci číšníka v restauraci s mořským jídlem. Výhodu měla v podobě neomezeného množství jídla, které mi do začátku ušetřilo spoustu peněz. Po týdnu nepravidelných směn mi došlo, že si musím sehnat něco jiného. Štěstí mně přálo a zaměstnání se našlo v restauraci Denny's, kde jsem narazil na zlatý důl. Denně se dalo na dýškách vydělat přes dvě stě dolarů na ruku, ale obnášelo to čtrnácti hodinové šichty. Moje filozofie byla jasná: dělat co to půjde a vydělat maximum. Naordinoval jsem si sedmi denní pracovní týden a užíval si na konci každé směny přepočítávání peněz. Něco jako skok strýčka skrblika do haldy dolarů z úvodní znělky kačerů. Po prvních týdnech euforie a šetření mi došlo, že mám dost na to, abych si začal trochu užívat. Najednou pro mě nebyl problém dát si pár piv za padesát babek (*nepočítal bych, kolik jich za to bylo*).

Do restaurace dorazilo mnoho zajímavých lidí, kteří nám přichystali spoustu zábavy.

Spropitné za všechny prachy

Standardem v USA bývá minimální dýško ve výši patnácti procent z účtu. Jednou jsem obsluhoval pána s dvěma syny, který byl moc příjemný. Po zaplacení účtu, nechali na stole spropitné a odešli. Mým zvykem bylo ho hned sebrat spolu s nádobím, abych měl čistý plac pro další lidi a viděl, kolik mi dali. Jeho výše u tohoto stolu mě lehce naštvala. Nechali mně tam „hloupý“ los. Mírně vytočený jsem si šel postěžovat do kuchyně, kde se mi vysmáli. Ale chtěli, abych ho setřel a zjistil, zdali je výherní. V lokále moc lidí nebylo, tak jsem začal čtvrtákem stírat stříbřenku z míst, kde byla výherní čísla. Po setření pěti z devíti čísel to vypadalo na výhru deseti tisíc

dolarů, která už na losu byla dva krát. V tu chvíli už okolo mě stáli všichni zaměstnanci a hecovali, ať stírám dál. Jaké bylo překvapení všech, když se po dalším setření objevilo znovu deset tisíc. Explodoval ze mě gejzír radosti. Okamžitě mi běželo hlavou, jak se vyprdnu na práci a začnu si užívat. S mojí rychlostí mně to trvalo maximálně minutu, než manažer dostal moji ústní výpověď se zdůvodněním, že pracovat už nepotřebuji. Stal se ze mě boháč. Během pobíhání po restauraci a bláznivém sdělování všem, že mám výherní los na deset tisíc, na mě z venku někdo neustále upínal zrak. Byl to pán s losem. On i oba jeho synové se smáli tak, že to bylo slyšet skleněnou výlohou dovnitř. V tu chvíli mi začalo svítat. Vytáhnul jsem los z kapsy a pozorně ho pročetl: Bugs Bunnyho zábavní los bez možnosti výhry. Mísily se ve mně různé pocity vzteku, trapnosti, zmaru a pobavení. Když mě viděli, jak se tvářím, vrátili se, od smíchu zlomení v pase, zpět do restaurace. Nezbylo mně, než smeknout, jak mě napálili. Na oplátku mi dali spropitné dvacku a já vzal ochotně svoji unáhlenou výpověď zpět.

Jak jsem rozptýlil pochybnosti ohledně mé sexuální orientace

Key West, vedle faktu že leží nejjižněji, má v rámci USA několik výsadních postavení: lze zde uzavřít registrované partnerství, což přivádí velké množství gayů a lesbiček - tolerance k alkoholu a prostituci je vyšší (*jako v Las Vegas nebo New Orleans*), což láká všechny „paříče“. Díky tomu není ve městě nouze o striptýzové a gay bary. Stávalo se, že mě zavolal ke stolu k obslužení hluboký baryton. Jaké bylo moje překvapení, když jsem k němu přistoupil čelem a zjistil, že přede mnou sedí obrovský chlap v sukni s tílkem, nalakovanými nehty a namalovanou pusou. Pár jich po mně vyjelo a mnohdy nestačilo sdělení: nemám zájem, jsem „straight“.

Kluci, co pracovali jako tanečníci v gay barech a barmani, chodili před prací na kafe. Překapávané stálo něco přes dolar a „refill“ byl zdarma. Štamgastům jsem ho naléval zadarmo. Výborně se tak budovaly vztahy, a v podnicích kde dělali, se pak pilo nebo jedlo levněji. Díky mojí vstřícnosti a jejich zájmu mě v práci brzy začali podezřívat, jestli jsem nejsem taky gay. Bylo mi to jedno.

Jednu sobotu po práci, okolo desáté večer, mě napadlo, vydat se s kamarádem kuchařem do víru noci. Poloha Denny's se nacházela na rohu bulvárů Duval a Truman (*dnes je tam shushi*). Prvně jmenovaná byla ulice barů a všeho dění: karnevaly, srazy motorkářů, love parade, party... Stačilo nám vyjít ze dveří, udělat deset kroků a byla

tam první hospoda. Zbytek ulice, něco přes kilometr, už tvořily jen bary, restaurace, hotely, striptýzové kluby a diskotéky. Byl to ráj „neřesti“. Sjížděli se sem „paříči“ a gayové ze všech států unie, plus turisté z celého světa. O zábavu a partáky na mejdan nebyla nouze. Po pár pintách s Tomášem na mě přišla chuť tančit. On ji nesdílel, tak mi nezbylo nic, než vyrazit sám směr diskotéka. U vstupu mě uvítali známí s tácem plným jednohubek. Bylo to takové bezbarvé želé, a protože mi po pivu lehce vyhládlo, nedělalo mně problém jich spořádat najednou přes deset. Až po chvílce, když moje rovnováha vykazovala lehké problémy, mi došlo, co byla moje pozdní večeře. Panáky tequily formou želé byly pro mě novinka. Po chvílce tancování byla moje stabilita zpět.

Postával jsem a pozoroval dění na place a u baru. V tom mě zaujala hlasitá hádka na schodech vedoucích k parketu. Stály tam tři krásné holky a hádaly se s dvěma urostlými kluky. Po zaostření mi došlo, že jsou to striptérky, které chodí do Denny's na kafe. Za okamžik jsem pochopil, proč se hádají: Hromotluci chtěli tančit za každou cenu, a když je Brazilky odmítly, že nemají zájem, začali je sprostě urážet. Teď přišla moje chvíle opileckého hrdinství. Stoupnul jsem si o dva schody nad ty dvě vazby a zvedl k nim hlavu. Vylétla ze mě salva nadávek: „Proč je „kur..“ urážíte? Táhněte do „pr....“ z....“ Během mžiku mi došlo, že moje gentlemanství, bude možná poslední věcí, kterou jsem v životě udělal. Ku podivu se ani jednomu chlapci moje reakce nelíbila. Čekalo mi posledních pár vteřin života, než překonají vzdálenost dvou schodů, která nás dělila. Připadal jsem si jako čivava, co štěká na vlkodava těsně před tím, než ji zakousne. Pomalu mně docházela moje lehkovážnost, když se karta otočila. Borci začali z ničeho nic couvat a zmlkli. Nedocházelo mi, co se děje, než jsem se otočil a uviděl skupinku mých známých, kteří stáli nade mnou, ruce založené, čekající, co přijde. Jak bych je popsal. Dva metry, sto padesát kilo živé váhy, samé tetování, holá hlava. *(Byli to Gruzínci z práce, kteří údajně emigrovali kvůli své příslušnosti k mafii.)* Narostli mně křídla. Najednou byla moje pozice diametrálně jiná. Incident skončil omluvou a zaplacením rundy drinků. Následně, mi tento večer *(Brazilky)* pomohl rozptýlit pochybnosti ohledně mé sexuální orientace.

Návštěva kamarádky mého spolubydlíciho

Po pár týdnech v hostelu přišla příležitost přestěhovat se s třemi dalšími Čechy do domu, kde bych měl pokoj s jedním z nich. Vzhledem k tomu, že pro mě ubytování bylo pouze o spaní a koupelně, tak mi bylo jedno, že nebudu mít místnost sám pro sebe, kort po dvou týdnech v hostelu. Adam byl z Ostravy. Fajn kluk, co na Key Westu

žil přes osm let, takže v tom uměl chodit. Zbylí dva, „Jugoš“ a Martin, pocházeli z Mostu a na ostrově pracovali pár let.

Jednu neděli měla Martinovi přiletět na dva dny „kamarádka“ z New Yorku. Dost se na ni těšil a byl pln očekávání, jak si její pobyt užije. Bohužel pro něj vyfasoval extra odpolední směnu, tak mě (*jako jediný jsem měl volno*) poprosil, jestli bych jeho kamarádku do večera nezabavil. Na neděli mně plán chyběl, tak proč ne. Chtěl jsem udělat dojem a zároveň podniknout něco, co bych jindy sám neabsolvoval. Jako vhodný nápad mi přišlo potápění se žraloky. Výlet lodí na čtyři hodiny včetně pozorování západu slunce. Tohle bude mít Martin drahé.

Tereza i Martin byli z nápadu nadšení. Ve dvě jsme vyrazili spolu s další dvacítkou turistů. Po hodině plavby kapitán zastavil a vydal povel k oblékání ploutví, šnorchlů a záchranných vest a hurá do moře za žraloky. V okolí lodi žádní neplavali, tak všichni bez rozpaků naskákali do vody a začali šnorchlovat. Po třiceti minutách potápění kolem plachetnice, bylo mým největším „úlovkem“ pár rejnoků. Byl jsem našťvaný, kolik peněz mě výlet stál a žraloci nikde. Touha je vidět, mně zatemnila mozek a donutila plavat dál od lodi. Po pěti minutách svižného kraulu byl nejbližší člověk cca tři sta metrů ode mě. Najednou připlaval malý žralok, pak větší a větší. Splnil se mi sen. Ale ten byl podstatně menší, než strach, který se dostavil. Zachvátila mě panika. Chci na loď, z vody. Pomoc! Odvaha potápět se se žraloky, byla fuč. Hystericky, téměř bez nádechu, jsem doplaval k lodi a okamžitě vylezl na palubu. Zážitek super, ale znovu? Díky nechci.

Na cestě zpět, přes západ slunce, nám představili extra bonus: pivo formou „all you can drink.“ (*vypij, kolik můžeš*). V Tereze se objevil „prestížák“: „Co Petře, ukážeme jim, jak umí Češi pít pivo. Je to zadarmo ne?“ Tohle pro mě bylo jako zmáčknutí aktivačního tlačítka: Start, závod začíná. Než loď dorazila do přístavu, padlo nám za oběť několik džbánek piva. Náš heroický výkon zaujal posádku natolik, že přes syndrom všechno už jsme zažili, začali pít s námi. (*Možná i díky tomu, jak Tereza vypadala a jasně jsme netvořili pár.*) A to se stalo kamenem úrazu. Po přistání se naše „plavba“ protáhla o dvě hodiny a „pár“ piv. Z lodi nás vypravili někdy po osmé.

Moje uspokojení ze zabavení Martinovi kamarádky dle jeho přání bylo nesmírné. K mému štěstí si Tereza vzala taxík, neboť já zůstal v centru dění, a tím jsem se vyhnul přímé salvě Martinových nadávek, kde se flákáme. K našemu setkání

došlo za dva dny, kdy už byla Tereza pryč. Dostalo se mi „vřelého poděkování“ za moji péči. Večer výletu usnula hned, jak přijela a druhý den jí bylo tak špatně, že zůstala celý doma ležet v posteli. Návštěva Terezy Martinovi asi nedopadla úplně podle jeho představ a jasným viníkem jsem byl já. Trvalo pár dní, než se mnou prohodil pár slov. Tereza už znovu z New Yorku nepřiletěla. A to jsem jen plnil jeho přání.

Hurikány na Key Westu

Od června do listopadu probíhá v oblasti Atlantiku hurikánová sezóna. Nad oceánem se vytvoří tropická bouře, která může díky zvýšení rychlosti větru přerůst v hurikán. Podle síly se dělí do pěti kategorií, kdy pátá je nejničivější. Obyvatelé žijící v těchto oblastech mají předpověď počasí jako povinný denní program. (*V Čechách sledujeme, kde bude pršet. V Texasu, kde budou tornáda.*) V sezóně vzniká prakticky denně nové varování, že se někde uprostřed Atlantiku formuje tropická bouře mířící směr pobřeží. Lidé sledují její průběh: jak bude sílit nebo slábnout rychlost větru, kam bude směřovat, kde uhoďí oko hurikánu. (*Střed bouře, kde je vakuum a vše se točí kolem něj.*) Hurikán funguje jako vysavač, který svojí energií přitahuje vodu z oceánu, čímž zvedá vodní hladinu a způsobuje záplavy doprovázené větrem o rychlostech až přes dvě stě padesát kilometrů v hodině (*o této síle jich bylo do roku dva tisíce sedmnáct naměřeno dvacet tři*). Dovedete si představit, jak to vypadá po tom, co se přežene takový „vánek“ s dvoumetrovou záplavou.

Na Key Westu mají tyto bouře několik vedlejších efektů podle jejich kategorie. První benefit přichází ve změně počasí, kdy se ochlazuje na příjemných třicet stupňů a na dva dny zaleze sluníčko. Druhý vzniká všem řemeslníkům, kteří přebíjejí okna a dveře baráků překližkami, aby je ochránili před poškozením. Po tom, co je bouře pryč, nastupují podruhé a překližky odstraňují. Je to takový opakující se rituál, kterým se dá pět měsíců celkem slušně žít. Třetí způsobí odliv turistů, kteří mají zakázaný přístup na ostrov, což způsobí uzavření obchodů a restaurací, tudíž nucené volno pro nás místní.

Přesáhl-li hurikán kategorii dva (*síla větru přes sto sedmdesát sedm km/h*), byla vyžadována evakuace všech obyvatel bez výjimky. To pro nás; kdo neměl, kam jet na pevninu; znamenalo, že do dvojky zůstáváme na ostrově. Noc, kdy měl udeřit, se pořádali hurikánová party. Na ostrově zbylo pár desítek lidí, převážně „ilegálů“, kteří měli město sami pro sebe. Všechny hurikány dostávají v zárodku svoje jméno, aby

bylo jasné, o jakém mluvíte. Jeden takový dostal jméno Michael a pohyboval se na rozmezí kategorie jedna a dva. Po odlivu turistů a zavření našich prací začala příprava na party. Klíčové bylo stihnout nakoupit vše potřebné, než na pár dní zavřou obchody. Vedle piva a dalšího alkoholu bylo nutné nakoupit dostatečné množství jídla a hlavně pitné vody. Nikdy jste dopředu nevěděli, jak to dopadne a jak dlouho budete odříznuti od pevniny.

Party probíhala standardně. Hodně se pilo, tančilo a hrála nahlas muzika. Když byla zábava v plném proudu, z ničeho nic vypadla v domě (*na celém ostrově*) elektřina a rozhostila se úplná tma. Najednou přestala hudba clonit venkovní rámus a my, i přes promile v žíle, začali mít strach. Kde bylo naše hrdinství?: Kašleme na evakuaci, zapaříme. V místnosti zavládlo ticho a všichni se zaposlouchali do „Saigonu“ přicházejícího z ulice. Je fascinující, jaké zvuky dokáže vytvořit vítr ženoucí se městem rychlostí přes sto padesát. Po prvotní panice a rozsvícení svíček se nám začala vracet odvaha. Muzika se pustila z iPodu a večírek jel dál. Po chvilce někoho napadlo, že vykukneme ze dveří (*okna byla přebitá překližkou*) a podíváme se, jak to venku vypadá. Na ulici svítilo pár „emergency“ světel, takže něco málo v té tmě vidět bylo. Širokým bulvárem létalo vše, co nebylo dostatečně připevněné: kola, kusy plechů, větve stromů, odpadky, popelnice... Zajímavé bylo pozorovat kokosové palmy, které jste při jejich výšce pěti metrů, mohli sklízet ze země, jak byly ohnuté. Vrchol byl, když se vám podařilo zahlédnout kokos, který nevydržel nápor větru a odlétl ze stromu jako granát. Představa venkovní „procházky“, na které dostanu stopadesátkou letícím kokosákem do hlavy, mě trochu děsila. Za okamžik nás ten pohled přestal bavit, tak jsme zavřeli dveře a zábava pokračovala.

Po rozednění někoho napadlo, že se vydáme ven na průzkum. V ulicích bylo okolo půl metru vody a všude hrozný bordel. Vítr už neměl takovou sílu jako v noci, ale stačil na to, abych se naklonil do úhlu přes čtyřicet pět stupňů a nespádl na nos. Tenhle pocit za vycházku stál. Vydali jsme se směr „Southernmost point“ (*úvodní foto*), kde se lámaly pětimetrové vlny o hráz. Byl to neuvěřitelný zážitek nechat na sebe dopadat rozbouřené moře. Z „dálky“ (*pár metrů*) naši zábavu někdo natáčel. Po chvilce přišel reportér místní televize s dotazem, proč jsme se neevakovali, když zuří bouře. Po prohýřené noci z nás nevypadlo nic víc, než opilecké: „party, baby“.

Druhý den mi došlo, kdo bývají ti blázni běžající ulicemi v záběrech televizních kamer, když zuří hurikán. Od té doby mám jasno, že novináři svým reportážím přidávají

na dramatičnosti. V telce jsme vypadali jak uprostřed apokalypsy, a přitom to byla taková menší „hurricane party“. Jak to píšu, tak se trochu zamýšlím nad svou lehkomyšlností. Na druhou stranu, kdo někdy ne?

Po několika měsících jsem se rozhodnul vrátit do Čech a pokračovat ve své sportovní kariéře. Bůh ví, jak by to dopadlo, když bych tam zůstal.

Key West doporučuji jako destinaci k navštívení. Stojí za to ho vidět a zažít.